

**Megérkezett az új amerikai követ.**

(Felvételünk a Képes Pesti Hírlapban.)

Nicolas Roosevelt, az Egyesült Államok új budapesti követe, vasárnap este tíz órakor a bécsi gyorsvonattal a Keleti-pályaudvaron Budapestre érkezett. A követ fogadására megjelent a pályaudvaron Tuck követségi első titkár vezetésével a budapesti amerikai követség tisztikara, azonkívül a magyar külügyminisztérium képviselője. Különösebb fogadtatás nem volt, mert az új követ már korábban kifejezte azt a kívánságát, hogy érkezésének pontos idejét senkivel ne tudassák. Nicolas Roosevelt titkára kíséretében érkezett meg Budapestre. Elsőnek a pályaudvar állomásfőnöke fogadta az Egyesült Államok új követét, akit a pályaudvar végén várakozó urakhoz vezetett. Néhány rövid üdvözlő szó után az újságírók nyilatkozatot óhajtottak a követőtől, aki azonban arra való hivatkozással, hogy megbízólevelét még át nem adta, kitért a nyilatkozattétel elől. Az új követ azután Tuck követségi első titkár és titkára társaságában a követség autóján a Várba hajtatott, elődjének Tárnok-utcai lakásába, amely Nicolas Roosevelt új otthona lesz.

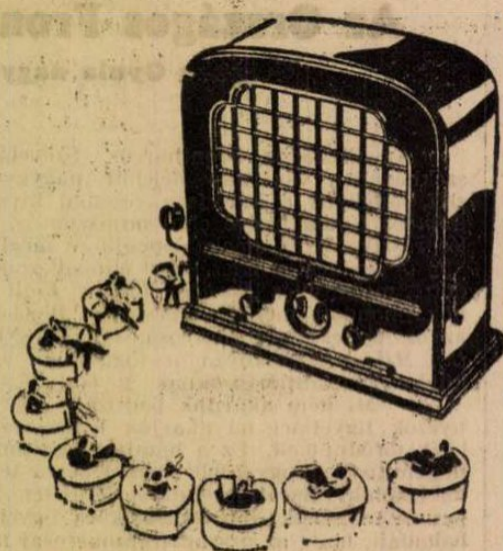
Nicolas Rooseveltet elutazása előtt — mint New-yorkból jelentik — az amerikai-magyar alapítvány és az amerikai-magyar kereskedelmi kamarája New-yorkban meleg ünneplésben részesítette a tiszteletére rendezett díszében. Az amerikai-magyar kereskedelmi kamara elnöke, Horváth Ödön, majd Jósika Herceg Imre és Ghika György magyar főkonzul köszöntötték fel az új követet, azután amerikai résztől dr. John Finlay, James Shotwell tanár és Philip Marshall Brown tanár mondtak pohárköszöntőt az amerikai magyarokról, akikről nagy elismeréssel szölettek. Roosevelt követ szintén a magyar népről mondott beszédet az egybegyűlteket lelkes ünneplése közben.

**Regőcén az ellenzéki Mojszes Jánost választották meg képviselőnek.**

Vasárnap folyt le a képviseléválasztás a megüresedett regőcei (nagybaracska) választókerületben. Két jelölt vette fel a küzdelmet: Wild József volt nemzetgyűlési képviselő, aki a keresztény gazdasági párt programjával lépett fel és az ellenzéki dr. Mojszes János. A választás példás rendben, a legkisebb incidens nélkül zajlott le. A leadott 5548 szavazat közül Mojszes János független kisgazdapárti jelölt 3095, Wild József 1953 szavazatot kapott, így az ellenzéki Mojszes Jánost 1593 szótöbbséggel a kerület képviselőjévé választották.

A regőcei győzelemmel az ellenzék új kerületet nyert, amelynek eddigi képviselője a kormánytámogató keresztény gazdasági párthoz tartozott. A nagy szavazattöbbség, amellyel az új ellenzéki képviselő mandátumhoz jutott, feltűnést keltett, mert a kisebbségben maradt képviselőjelölt nagyszámú ajánlást nyújtott be.

Az új képviselő bajai ügyvéd, alig 32 éves, így a képviselőház legfiatalabb tagja lesz. A most szerveződő független kisgazda és földművespárt első képviselője. Megválasztása után kijelentette, hogy pártja a különböző alföldi kisgazdapárti mozgalmakat egyesíteni akarja és annak az eredeti nagyatádi Szabó-féle programnak az alapján áll, amelyet a mai parlamenti kisgazdapárt az egységspárt megalakulása alkalmával módosított.

**Barátai körében**

csodálni fogják ízlését és hozzáértését, ha rádió-készülékül az új

**„TELEFUNKEN 12W“-t**

„Hálózati készülék és hangszóró egyben“ választja. Nemcsak sokkal szebb, mint az eddig látott készülékek, hanem:

- Az új szelektivitásválasztóval oly szelektívra állíthatja be, amilyenre csak akarja —
- Az egész rádióberendezés egy darabban áll a 4 pólusú hangszóró be van építve —
- A legmodernebb TELEFUNKEN-rudakkal (külső-rácsos csövekkel) működik. 3+1 csöves —
- Árnyékoltrácsú végerősítő —
- Hullámterjedelme 200-2000 m —
- Grammofonlemezek közvetítésére is alkalmas —
- Kivitele megvesztegetően szép —
- Ára csövekkel együtt (tehát az egész rádióberendezés) P 326.—. 24.50 pengős havi részletre is kapható —



SEMI VILÁGON NEM TUD ILYEN ÁRON ENNYIT NYUJTANI

**TELEFUNKEN**  
A VEZETŐ VILÁGMÁRKA

**Újabb négyezer népiskolai helyiséget terveznek.**

Maday Gyula orsz. képviselő Hajdunánáson be számolót tartott, amelyen felszólalt Petri Pál államtitkár is. Arról beszélt, hogy nemcsak a pillanatnyi

bajokon kell segíteni, hanem elő kell készíteni a jövőt is; ezt a célt szolgálja a kormány kulturpolitikai kaja. A gyűlés után az egyházak tisztelő küldöttését fogadta az államtitkár, aki többek között rámutatott arra a tervre, hogy a közel jövőben a mostani ötezer népiskolai objektumot kilenczerré emelik fel.

**Egy levél, egy hazugság, meg íélnapi boldogság.**

Irtá: Pekár Gyula.

Illatos május . . . és van-e szebb a párizsi májusnál, kivált ha az ember diák és fiatal? Oly diadalmas a Luxembourg-kert tavaszit toalettje, — csupa zümmögés a park lombja, lepke liheg a csókra nyiló, nevető rózsabimbón s a napfény mámorosan táncol a Medici-kút csobogó vizén. Tombol a mindenség, az egész világ csupa élet, hevület, ígéret: csupa fény és remény . . . A Sorbonne tudós leckéi után a déli Pán-órára szorongó szívvel, de valami furcsa reménykedéssel ide ebbe a bájos kertbe menekülök. Hetek óta különös rögeszme űz egy lóca, igen, ama kis padocskára felé, mely mögött a smaragdűböl egy nevető márvány Amor-gyerek feszíti ijját s céloz nyílával a járókelőkre. Valami különös rögeszme . . . igen, hetekkel ezelőtt ugyanebben a déli percben, ugyan ezen a lócán vesztünk össze: Musette feleselne kelt fel, durcásan elrohant s én az egyszer nem futottam utána. Késő bánat, henyé tőprengés: jól tettem-e? Tán most menjek utána? Hová? A Schommer-iskolába, hol szép kedvesem Tanagra-model . . . odaalázkodjam a borzasan röhögő festőfiúk közé? Nem! Soha! Idejövök a lócaákhöz, magam se tudom, miért, de idevárom Musettet. Ő persze nem jön, de én napról-napra azért csak tovább várom. Most is itt vagyok. Szenvedek, ám itt legalább a remény mákonya zsiabbaszt . . . Senki a tájon, csak a bogarak zümmögnek, az epedő lepkék szállnak a napfény mámorában — s a sétány végében a fél lábú veterán űr alszik békésen.

Egyszerre valami nesz. Odapillantok: nem ismét nem Musette! Egy lihegő, lange kis varróleány jelenik meg a lomb alatt, lábujjhegyen suhan el, hogy fel ne költse, az alvó űr mellett s szinte futva közledek felém. Nincs kalapja, haja szelnek áll, nyilván nagy titokban ugy szökött meg a varróműhelyből erre a pár pillanatnyi magánosságára. Vagy tán mégis várna valakire? Hosszu szalagon lógó ollója ritmusosan leng a kötőjén,

ijedten pillant rám, aztán tovarohan előttem a sétány másik vége felé. Nézem, — ott megáll s tévován támaszkodik arra a sarkot őrző merovingi királyné molette szobrához. Tévován néz körül, nem látja-e valaki, majd egy levelet huz ki kebléből. Arca szerelmesen derül, odabávik a királyné lillomos márványpalástja mögé s látom, megcsokolja a borítékot. Most feltépi, olvasni kezdi a levelet. De mi ez? Valami tehetetlen bosszúság tükröződik arcán. Bámúl a légtér, felkacag a tavaszi káprázatba, aztán nagykomolyan újra a levelet pillant s minden erejét összeszedve, megint belemerül az olvasásába. Ám bármint erőlködik, bármily kínosan vonja is össze szemöldökét, nyilván nem tud kiokosodni az írásból. Ahá, sejtem már, nem tudja elolvasni! Vagy tán nem tudja megérteni? Fájdalmasan komolyodik, szinte segélyért esdekelve néz körül, aztán keblébe rejtve a levelet, visszasiet a sétányon. Elhalad mellettem az űr felé, de a delet kongató óra ütésére rezzenve áll meg. Most már egyenesen rám néz és pedig a párizsiának azzal a vizsgáló, szinte kellemlen tekintetével, mellyel a kozmopolita ruha alatt az idegenet lesik az emberben. Szégyenlősen sompolyog oda hozzám: fitos orru kis grisette, igazi Murger-leánya, afféle hirtelen csókra termett, nevető arc, melyet azonban most szinte meghatóan változtat el a restelkedő zavar. Esdeklőn néz rám:

— Monsieur . . . az Istenért, segítsen rajtam!  
— Szívesen, Mademoiselle, miben lehetek? . . .  
Még közelebb kerül. Összeteszi két kezét. Ujjai közt ott reszket a levél:

— Monsieur . . . ön ugy-e idegen? Ugy-e az?!  
Talán épp angol?! — teszi hozzá kétségbeesett reménykedéssel.

— Nem, de . . .  
— Szóval, tud angolul? Óh, köszönöm, köszönöm. —

Elhallgat, mert eláll a lélegzete. Mellém rogyik a lócará. Én várok, míg a pillait újra felveti:

— Nos, Mademoiselle . . . tán elolvassam a levelet, ugy-e?

Ő pirulva dugdossa a borítékot:  
— Oh, Monsieur, ne ítéljen meg, de nézze, nem tehetek róla, már sehogyse tudok magamon segíteni . . . Hetek óta várok . . .

— Maga is?  
— Igen, hetek óta aggódok s most, hogy ezt a levelet megkaptam, azt hittem, az eszemet veszem. Kiszaladtam az üzletből, ide a Luxembourgba, hogy boldog magányban olvashassam el s ahogy feltépem, képzelje —

— Nos?  
— Hát nem tudom elolvasni, mert angolul van írva! Látott már ilyet? Igen, angolul irt az a kópé Harry, nyilván, hogy megtréfáljon.

— Vagy mert nem igen tud franciául.  
— Igaza van, pláne írni tán egyáltalán nem is tud! Mert tetszik tudni, Harry a kedvesem.

— Mindjárt gondoltam . . .  
— Óh nagyon szép, jó családból való fiú!

Orvosnövendék, itt lakott a szomszédban a Rue des Ecolesban a Sorbonne mögött . . . talán tetszik is ösmerni? Magas szöke fiú, én olyan vagyok mellette, mint egy kis egér . . . Joli garcon és oly mulatságos, tán épp mert nem tud franciául. Tetszik tudni, az angolok sohse tudnak megtanulni franciául.

— Pardon, — mosolygok, — de ha Harry nem tud franciául, hogy beszélt ön vele, Mademoiselle? Valahogy, valami nyelven mégis csak kellett csevegnie vele?

A kis grisette pirulva, szégyenlősen von vállat.  
— Tudja az Isten, nem igen kellett nekünk beszélgetnünk. Tetszik tudni, mi csak szerettük egymást, a szerelemnek még mindenütt egy a nyelve a földön . . . Hát tessék csak ide hallgatni: két hét-tel ezelőtt hirtelen haza kellett utaznia Londonba. Nem is ért rá elbucszni tőlem.

— No, ez nem szép tőle.

— Egy barátjával üzentette meg, hogy két hét múlva, már mint ma este, bizony megérkezik. Vártam a levelét minden nap, de csak nem irt. Belebetegettem a bánatba: Tessék rám nézni, mivé lettem . . . Mert nagyon szeretem ám Harryt. Belehátnék, ha elhagyna . . . De ugy-e, nem képes ő ily gonoszságra, mi? Mondja, ugy-e nem?

Reszketve törli könnyeit:  
— Persze, hogy nem, Mademoiselle! — erősittem a legnagyobb határozottsággal.

— Ugy-e, hogy nem?! — ujjong ő tovább, — köszönöm, köszönöm! Itt a levél, olvassa el, ké-